

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **H. P.**, zastoupená Mgr. Jířím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 9. 2010, čj. CPR-3406/ČJ-2010-9CPR-V243, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, čj. 11 A 214/2010 - 22, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí cit. v záhlaví. Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[2] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodňuje tím, že je ve veřejném zájmu, aby správní orgány rozhodovaly v souladu se zákonem a v obdobných případech shodně. Po novele zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), provedené zákonem č. 435/2005 Sb., příslušné správní orgány rozhodují tak, že v případě vydání správního vyhoštění počítají dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, od vykonatelnosti rozhodnutí. V případě, že by v daném případě kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek a později by kasační soud stížnosti vyhověl (tj. dospěl by k závěru, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, počíná běžet až od vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění), došlo by podle stěžovatelky k situaci, kdy by nebylo možné určit předmětnou dobu v souladu se zákonem, resp. závěry Nejvyššího správního soudu.

[3] K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[4] Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

[5] Otázkou, zda v řízení o kasační stížnosti může vzniknout nenahraditelná újma správnímu orgánu a zda může být vyhověno jeho návrhu na přiznání odkladného účinku, se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz). V tomto usnesení dovedl, že „i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.“

[6] Také správní orgán tedy může navrhnout, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Přiměřeným použitím § 73 odst. 2, 4 s. ř. s. v kasačním řízení pak je třeba dle závěrů rozšířeného senátu v první řadě rozumět, že stěžovatel (žalovaný správní orgán) se může odkladného účinku domáhat poukazem na stejné zákonné podmínky jako žalobce. Ty, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), se budou zjevně opírat o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, kde by respektování soudního rozhodnutí mohlo způsobit závažné důsledky (rozšířený senát uvádí např. vrácení řídicího oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.).

[7] Prvotní podmínkou pro přiznání odkladného účinku je dle § 73 odst. 2 s. ř. s. věrohodné tvrzení stěžovatele, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nenahraditelnou újmu spojenou s realizací napadeného soudního rozhodnutí. Tento neurčitý právní pojem byl již Nejvyšším správním soudem vyložen, a to např. v usnesení ze dne 5. 10. 2004, čj. 6 Afs 25/2003 - 59: „Nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 73 odst. 2 s. ř. s.], musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit“. Důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Je proto logické, že v řízení o přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Soud posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat.

[8] V projednávané věci stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tak, že v případě, kdy by postupoval v souladu s napadeným rozsudkem městského soudu a Nejvyšší správní soud by následně dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, došlo by ke snížení míry právní jistoty v meritorních rozhodnutích, a to i pro správní orgány I. stupně a v důsledku jejich výkonu či jejich jiných právních následků tak ke vzniku nenahraditelné újmy.

[9] Shora uvedené skutečnosti však nejsou podřaditelné pod pojem nenahraditelné újmy. Výrazem procesní rovnosti žalobce a žalovaného správního orgánu je právo obou obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. To však samo o sobě nemůže znamenat, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí správního soudu, tj. např. povinnost správního orgánu pokračovat ve správním řízení dle pokynů vyslovených v soudním rozhodnutí, ustanou až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Podání kasační stížnosti nelze pokládat za překážku vedení správního řízení, neboť kasační stížnost není součástí tohoto řízení a úkonem, který by vylučoval či bránil správnímu orgánu ve věci rozhodnout. V žádném případě

pak nelze za nenahraditelnou újmu obecně označit stav, kdy je správní orgán povinen vydat rozhodnutí v návaznosti na zrušující verdikt správního soudu.

[10] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2011

JUDr. Josef Baxa v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Valová